

Παρακείμενος . . . . . κεχρύσωμαι.
 Ὑπερσυντελικός . . . . . ἐκεχρυσώμην.
 Μετ' ὀλίγον Μέλλων . . . . . κεχρυσώσομαι.
 Ἄοριστος . . . . . ἐχρυσώθη.
 Μέλλων . . . . . χρυσωθήσομαι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

χρυσόου	χρυσού	χρυσόεσθον	χρυσουῖσθον
χρυσοέσθω	χρυσούεσθω	χρυσοέσθων	χρυσούεσθων
	χρυσόεσθε	χρυσουῖε	
	χρυσοέσθωσαν	χρυσούεσθωσαν.	

Παρακείμενος . . . . . κεχρύσωτο.
 Ἄοριστος . . . . . χρυσώθητι.

ΕΥΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἐνικός.

Δυϊκός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
χρυσσοίμην	χρυσσοίμην	χρυσσοίμεθον	χρυσσοίμεθον
χρυσσοῖο	χρυσσοῖο	χρυσσοῖσθον	χρυσσοῖσθον
χρυσσοῖτο	χρυσσοῖτο	χρυσσοῖσθην	χρυσσοῖσθην

Πληθυντικός.

Ἄσυναίρετον.

Συνηρημένον.

χρυσσοίμεθα

χρυσσοίμεθα

χρυσσοῖσθε

χρυσσοῖσθε

χρυσσοῖντο

χρυσσοῖντο.

Παρακείμενος . . . . . κεχρυσώμην.
 Μετ' ὀλίγον Μέλλων . . . . . κεχρυσωσοίμην.
 Ἄοριστος . . . . . χρυσωθείην.
 Μέλλων . . . . . χρυσωθησοίμην.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

χρυσόωμαι	χρυσῶμαι	χρυσώμεθον	χρυσώμεθον
χρυσόη	χρυσοῖ	χρυσόησθον	χρυσῶσθον
χρυσόηται	χρυσῶται	χρυσόησθον	χρυσῶσθον

χρυσώμεθα	χρυσώμεθα
χρυσόησθε	χρυσῶσθε
χρυσόωνται	χρυσῶνται.

Παρακείμενος.

Ἐνικός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός.
κεχρυσῶμαι	κεχρυσώμεθον	κεχρυσώμεθα
κεχρυσῶ	κεχρυσῶσθον	κεχρυσῶσθε
κεχρυσῶται	κεχρυσῶσθον	κεχρυσῶνται.

Ἄοριστος . . . . . χρυσωθῶ.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐνεστώς . . . . . χρυσόεσθαι | χρυσοῦσθαι.

Παρακείμενος . . . . . κεχρυσῶσθαι.

Μετ' ὀλίγον Μέλλων . . . . . κεχρυσάσεσθαι.

Ἄοριστος . . . . . χρυσωθῆναι.

Μέλλων . . . . . χρυσωθήσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.

Ἄρσενικόν.		Θυλικόν.	
Ἀσυναίρετον.	Συνηρημένον.	Ἀσυναίρετον.	Συνηρημένον.
ὁ χρυσοόμενος	χρυσούμενος	ἡ χρυσομένη	χρυσουμένη.
τοῦ χρυσοομένου	χρυσουμένου	τῆς χρυσομένης	χρυσουμένης

Οὐδέτερον.

Ἀσυναίρετον.	Συνηρημένον.
τὸ χρυσοόμενον	χρυσούμενον
τοῦ χρυσοομένου	χρυσουμένου.

Παρακείμενος . . . . . ὁ κεχρυσωμένος.

Μετ' ὀλίγον Μέλλων . . . . . ὁ κεχρυσωσόμενος.

Ἄοριστος . . . . . ὁ χρυσωθείς.

Μέλλων . . . . . ὁ χρυσωθησόμενος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ ῬΗΜΑΤΩΝ.

Πολλάκις μεταχειρίζομεθα ῥήματα εἰς παθητικὴν φωνήν, διὰ τὰ φανερώσωμεν ἐνέργειαν, τὴν ὁποίαν κάμνομεν εἰς ἑαυτοὺς μέσως, ἢ δι' ἄλλων· ὡς, λούομαι, κτενίζομαι· ἢ ὅτι κάμνομεν τι δι'

ἑαυτοῦς ὡς, μισθοῦμαι τινά, ἀντί, ἐπί μισθῷ λαμβάνω τινά εἰς ὑπηρεσίαν ἑμαυτοῦ. Τὰ τοιαῦτα λοιπὸν ῥήματα λέγονται ἰδιαιτέρως μέσα (1). Λαμβάνονται δὲ κατὰ τὴν σημασίαν ταύτην ἀπὸ τοῦς χρόνους τῶν παθητικῶν ῥημάτων, ὁ ἐνεστώς, ὁ παρατατικός, ὁ παρακείμενος, ὁ ὑπερσυντελικός, καὶ οἱ ἰδιαιτέρως λεγόμενοι, μέσος ἀόριστος, καὶ μέσος μέλλων (2). Τοῦς ἄλλους χρόνους ἐκθέσαμεν ἀνωτέρω εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν παθητικῶν ῥημάτων. καταγράφομεν μόνον τὸν μέσον ἀόριστον, καὶ τὸν μέσον μέλλοντα.

ΜΕΣΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΩΝ ΒΑΡΥΤΟΝΩΝ.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἄοριστος ἄ.

Ἐνικός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός.
Ἔτυψάμην	ἐτυψάμεθον	ἐτυψάμεθα
ἐτύψω	ἐτύψασθον	ἐτύψασθε
ἐτύψατο	ἐτυψάσθη	ἐτύψαντο

Μέλλων ἄ.

τύψομαι	τυψόμεθον	τυψόμεθα
τύψη	τύψεσθον	τύψεσθε
τύπεται	τύψεσθον	τύπονται.

(1) Λέγονται οὕτω ἀπὸ τοῦς γραμματικούς, διότι ἔχουσι σημασίαν μεταξὺ ἐνεργητικοῦ καὶ παθητικοῦ, παραστάνοντα τὸ αὐτὸ πρόσωπον ὑποκείμενον εἰς τὴν ὁποίαν κάμνει ἐνέργειαν. Κυρίως ὁμως ἀναφέρονται εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐνεργητικῶν ῥημάτων ἢ δὲ ἐνέργεια πολλαχῶς ἐμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἐμπορεῖ τις βέβαια νὰ ἐνεργήσῃ, ἢ εἰς ἑαυτόν, ἢ εἰς ἄλλον· καὶ ἢ αὐτὸς ἀμέσως, ἢ δι' ἄλλον· ὁμοίως καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐνεργείας, ἢ δι' ἑαυτόν, ἢ δι' ἄλλον. Οἱ Γραμματικοὶ ὠνόμασαν καὶ ἀποθετικὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα ἐνέργειαν μὲ φωνὴν πάντοτε παθητικὴν, ὡς, ἀποθέμενα καὶ ἀποβαλόντα τὴν ἐνεργητικὴν φωνήν· καὶ ταῦτα ὁμως ὑπάγονται κυρίως εἰς τὰ ἐνεργητικά.

(2) Καὶ οἱ δύο οὗτοι σημαίνουσι πολλάκις καὶ πάθος.

Ἄοριστος β.

Ἐνικός.

Δυϊκός.

Πληθυντικός.

ἐτυπόμην	ἐτυπόμεθον	ἐτυπόμεθα
ἐτύπου	ἐτύπεσθον	ἐτύπεσθε
ἐτύπετο	ἐτυπέσθη	ἐτύποντο.

Μέλλων β.

τυποῦμαι	τυπούμεθον	τυπούμεθα
τυπῆ	τυπεῖσθον	τυπεῖσθε
τυπεῖται	τυπεῖσθον	τυποῦνται.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἄοριστος α.

τύψαι	τύψασθον	τύψασθε
τύψασθω	τύψασθων	τύψασθωσαν.

Ἄοριστος β.

τυποῦ	τύπεσθον	τύπεσθε
τυπέσθω	τυπέσθων	τυπέσθωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἄοριστος α.

τυψάιμην	τυψαίμεθον	τυψαίμεθα
τύψαιο	τύψαισθον	τύψαισθε
τύψαιτο	τυψαίσθη	τύψαιντο.

Μέλλων α.

τυψοίμην	τυψοίμεθον	τυψοίμεθα
τύψοιο	τύψοισθον	τύψοισθε
τύψοιτο	τυψοίσθη	τύψοιντο.

Ἄοριστος β.

τυποίμην	τυποίμεθον	τυποίμεθα
τύποιο	τύποισθον	τύποισθε
τύποιτο	τυποίσθη	τύποιντο.

Μέλλων β΄

τυποίμηγ	τυποίμεθον	τυποίμεθα
τυποῖο	τυποῖσθον	τυποῖσθε
τυποῖτο	τυποῖσθην	τυποῖντο.

ΥΠΟΓΑΚΤΙΚΗ.

Ἄοριστος α΄.

τύψωμαι	τύψώμεθον	τύψώμεθα
τύψη	τύψησθον	τύψησθε
τύψηται	τύψησθον	τύψωνται.

Ἄοριστος β΄.

τύπωμαι	τυπώμεθον	τυπώμεθα
τύπη	τύπησθον	τύπησθε
τύπηται	τύπησθον	τύπωνται.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἄοριστος α΄.	τύψασθαι.
Μέλλων α΄.	τύψεσθαι.
Ἄοριστος β΄.	τυπέσθαι.
Μέλλων β΄.	τυπεῖσθαι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἄοριστος α΄.

Ἄρσενικόν.	Θηλυκόν.	Οὐδέτερον.
ὁ τυψάμενος	ἡ τυψαμένη	τὸ τυψάμενον
τοῦ τυψαμένου	τῆς τυψαμένης	τοῦ τυψαμένου.

Μέλλων α΄.

ὁ τυψόμενος	ἡ τυψομένη	τὸ τυψόμενον
τοῦ τυψομένου	τῆς τυψομένης	τοῦ τυψομένου.

Ἄοριστος β΄.

ὁ τυπόμενος	ἡ τυπομένη	τὸ τυπόμενον
τοῦ τυπομένου	τῆς τυπομένης	τοῦ τυπομένου.

Μέλλων β'

Ἄρσενικόν.	Θηλυκόν.	Οὐδέτερον.
ὁ τυπούμενος	ἡ τυπουμένη	τὸ τυπούμενον
τοῦ τυπουμένου	τῆς τυπουμένης	τοῦ τυπουμένου.

ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΩ, ΑΩ, ΟΩ.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἀ'όριστος.	ἐποιηταίμην.	Μέλλων.	ποιήσομαι.
—	ἐτιμησάμην.	—	τιμήσομαι.
—	ἐχρυσώσάμην.	—	χρυσώσομαι.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἄ'όριστος.

ποιήσαι.	τίμησαι.	χρυσώσαι.
----------	----------	-----------

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἀ'όριστος.	ποιηταίμην.	Μέλλων.	ποιησοίμην.
—	τιμηταίμην.	—	τιμησοίμην.
—	χρυσωσαίμην.	—	χρυσωσοίμην.

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἄ'όριστος.

ποιήσωμαι.	τιμήσωμαι.	χρυσώσωμαι.
------------	------------	-------------

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΣ.

Ἀ'όριστος.	ποιήσασθαι.	Μέλλων.	ποιήσεσθαι.
—	τιμήσασθαι.	—	τιμήσεσθαι.
—	χρυσώσασθαι.	—	χρυσώσεσθαι.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἄ'όριστος.

Ἄρσενικόν.	Θηλυκόν.	Οὐδέτερον.
ὁ ποιησάμενος	ἡ ποιησαμένη	τὸ ποιησάμενον.
ὁ τιμησάμενος	ἡ τιμησαμένη	τὸ τιμησάμενον.
ὁ χρυσωσάμενος	ἡ χρυσωσαμένη	τὸ χρυσωσάμενον.
Μέλλων.		
ὁ ποιησόμενος	ἡ ποιησομένη	τὸ ποιησόμενον.
ὁ τιμησόμενος	ἡ τιμησομένη	τὸ τιμησόμενον.
ὁ χρυσωσόμενος	ἡ χρυσωσομένη	τὸ χρυσωσόμενον.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΘΗΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΕΣΩΝ ΧΡΟΝΩΝ.

Ἐκ τῶν χρόνων τῆς ὀριστικῆς παθητικῆς ἐγκλίσεως ἄλλοι σχηματίζονται ἐκ τῆς ὀριστικῆς ἐνεργητικῆς, ὅποιος ὁ Ἐνεστῶς, ὁ Παρατατικός, ὁ Παρακείμενος, ὁ ἄ. καὶ β. μέσος Μέλλων, ὁ ἄ. καὶ β. μέσος Ἄοριστος, καὶ ὁ β. Ἄοριστος ἄλλοι, ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν παθητικῶν καὶ μέσων, ὅποιος, ὁ Ὑπερσυντελικός, ὁ ἄ. Ἄοριστος, ὁ ἄ. καὶ β. Μέλλων, καὶ ὁ μετ' ὀλίγον Μέλλων.

Ἐνεστῶς

Ὁ παθητικός ἐνεστῶς σχηματίζεται ἀπὸ τὸν ἐνεργητικὸν κατὰ μεταβολὴν τοῦ Ω εἰς Ο καὶ προσθήκην τοῦ ΜΑΙ ὡς,

τύπτ-ω	τύπτ-ομαι.
ποιέ-ω	ποιέ-ομαι.
τιμά-ω	τιμά-ομαι.
χρυσό-ω	χρυσό-ομαι.

Παρατατικός

Ὁ παθητικός παρατατικός, ἀπὸ τὸν ἐνεργητικὸν κατὰ μεταβολὴν τοῦ ON εἰς OMHN λαμβάνει δὲ τὴν αὐτὴν μὲ ἐκείνον αὐξήσιν, εἴτε συλλαβικὴν, εἴτε χρονικὴν (1) ὡς,

ἔτυπτ-ον,	ἔτυπτ-όμεν.
ἔποιε-ον,	ἔποιε-όμεν.
ἤκου-ον,	ἤκου-όμεν.
ἤλεγχ-ον,	ἤλεγχ-όμεν.
ὠνόμαζ-ον,	ὠνόμαζ-όμεν κ.τ.λ.

Παρακείμενος.

Α. Ὁ παθητικός παρακείμενος σχηματίζεται ἀπὸ τὸν ἐνεργητικὸν, συλάττων ἐκείνου τὸν διπλασιασμὸν, ἢ τὴν αὐξήσιν, καὶ μεταβάλλον εἰς ΜΑΙ τὴν κατάληξιν αὐτοῦ κατὰ τὰς ἀκολουθούσας παρατηρήσεις:

(1) Ὁ παρατατικός τοῦ θύναμαι, καὶ βούλομαι, λαμβάνει Ἄπτικῶς καθὼς προσέπομεν, καὶ χρονικὴν αὐξήσιν ὡς, ἡδυνάμεν, ἡβουλόμεν, ἀπὸ ἐδυνάμεν, ἐβουλόμεν.

α. Ἐάν ὁ ἐνεργητικὸς Παρακείμενος λήγη εἰς Φ (ἐκ τοῦ βκα, πκα, φκα), ὁ παθητικὸς μεταβάλλει τὸ Φ εἰς Μ, ὡς κέ-
κρυφα (κέκρυβκα) κέκρυμαι· τέτυφα (τέτυπκα) τέτυμ-
μαι· γέγραφα (γέγραφα) γέγραμαι (1).

β. Ἐάν λήγη εἰς ΧΑ (ἐκ τοῦ γκα, κκα, χκα), ὁ παθητι-
κὸς μεταβάλλει τὸ Χ εἰς Γ, ὡς πέπραχα (πέπραγα) πέ-
πραγμαι· πέπλεγα (πέπλεκα) πέπλεγμαι· βέβρεχα
(βέβρεκα) βέβρεγμαι (2).

γ. Ἐάν ὁ ἐνεργητικὸς Παρακείμενος λήγη εἰς ΚΑ, πρέπει
νὰ παρατηρῶμεν ποιὸν σύμφωνον, ἢ φωνῆεν εὐρίσκεται πρὸ τῆς
καταλήξεως Ω τοῦ ἐνεστῶτος· ἐάν τὸ σύμφωνον τοῦτο ᾖ Δ,
Θ, Τ, Ζ, ΣΣ, ΤΓ (3), ἢ ἂν τὸ φωνῆεν ᾖ βραχὺ, καὶ ὁ μέλ-
λων δὲν τρέπη αὐτὸ εἰς μακρὸν (4), ὁ παθητικὸς παρακείμενος
λαμβάνει Σ πρὸ τοῦ ΜΑΙ, ὡς,

(1) Διότι τὰ διὰ τῶν χειλιῶν προφερόμενα σύμφωνα, Β, Π, Φ, ὅταν
εὐρεθῶσι πρὸ τοῦ Μ, μεταβάλλονται εἰς αὐτό. (Βλέπε Μέρ. Β'. Κεφ.
Β'. Δ.)

(2) Διότι τὰ προφερόμενα διὰ τοῦ οὐρανίου σύμφωνα Γ, Κ, Χ, πρὸ
τοῦ Μ, μεταβάλλονται εἰς Γ. ἐάν δὲ πρὸ τῆς ΦΑ, ἢ ΧΑ, ληγούσης τοῦ
ἐνεργητικοῦ παρακειμένου εὐρεθῆ ἀμετάβαλον Ρ, ἢ Λ, φυλλάττεται καὶ εἰς
τὸν παθητικὸν παρακείμενον· ἐάν ὁμως πρὸ τῆς ΦΑ εὐρεθῆ Μ, διὰ τὴν
μὴ συμπίπτωσι τρία ἄλλεπάλληλα Μ, εἰς τὸν παθητικὸν παρακείμενον,
ἀποβάλλεται τὸ ἐν ὄθην, κ ἄ μ π τ ω, κ ἔ κ α μ φ α, κ ἔ κ α μ μ α ι. Ὁμοί-
ως, ἐάν πρὸ τῆς ΧΑ εὐρεθῆ Γ, διὰ τὴν μὴ συμπίπτωσι δύο Γ ἄλλεπά-
λληλα εἰς τὸν παθητικὸν παρακείμενον, ἀποβάλλεται τὸ ἐν ὄθην, ἔ λ η
λ ε γ χ α, ἔ λ ἦ λ ε γ μ α ι. Ταῦτα ὁμως ἀνατρέχονται εἰς τὰ ἄλλα πρό-
σωπα, ὅπου δὲν γίνεσθαι κκοφωνία, ὡς, κ ἔ κ α μ ψ α ι, ἔ λ ἦ λ ε γ ξ α ι.
κ ἔ κ α μ π τ α ι, ἔ λ ἦ λ ε γ κ τ α ι.

(3) Διότι τὰ διὰ τῆς γλώσσης προφερόμενα σύμφωνα μεταβάλλονται
εἰς Σ, πρὸ τοῦ Μ. Εἰς παρακειμένους τινὰς φυλλάττεται τὸ σύμφωνον τοῦ
ἐνεστῶτος· ὡς, κ ἔ κ α δ μ α ι, ἐκ τοῦ κ ἄ δ ω. πέ φ ρ α δ μ α ι, ἐκ
τοῦ φ ρ ἄ θ ω. κ ε κ ὀ ρ υ θ - μ α ι, ἐκ τοῦ κ ο ρ ὀ θ ω.

(4) Πολλὰ ῥήματα ἐξαιροῦνται ὡς, ἄ ρ ὀ ω, ἄ ρ ὀ σ ω, ἦ ρ ο μ α ι·
ἐ λ ἄ ω, ἐ λ ἄ σ ω, ἐ λ ἦ λ α μ α ι κ.τ.λ. Πολλὰ ὁμοίως παραλήγοντα φύ-
σει μακρὸν φωνῆεν, ἢ δίφθογγον, κέρουσι τὸν παρακείμενον εἰς σ μ α ι,
καθὼς, γ ν ὦ ω) γ ι γ ν ὦ σ κ ω), ἔ γ ν ω σ μ α ι· ἄ κ ο ὕ ω, ἦ κ ο υ σ μ α ι.
κ ε λ ε ὕ ω, κ ε κ ἔ λ ε ὕ σ μ α ι κ.τ.λ. τινὰ ἔχουσι τὸν παρακείμενον ἀμ-
φοτερίζοντα, καθὼς, σ ὠ ζ ω, σ ἔ σ ω σ μ α ι, καὶ σ ἔ σ ω μ α ι· κ λ ε ἰ ω,
κ ἔ κ λ ε ι σ μ α ι, καὶ κ ἔ κ λ ε ι μ α ι (Ἡρόδ. 6, 121).

ἄδ-ω,	ἤκα,	ἤσ-μαι·
πείθ-ω,	πέπεικα,	πέπεισ-μαι·
ἀνύτ-ω,	ἤνυκα,	ἤνυσ-μαι·
φράζ-ω,	πέφρακα,	πέφρασ-μαι·
πλάσσω,	πέπλακα,	πέπλασ-μαι·
τελέω,	τετέλεκα,	τετέλεσ-μαι·
ξέω,	ἔξεκα,	ἔξεσ-μαι·
ὄνόω,	ὄνοκα,	ὄνοσ-μαι·
γελάω,	γεγάλακα,	γεγέλασ-μαι·

Ἐάν ἐξ ἐναντίας ὁ Μέλλων παραλήγη φωνῆν μακρὸν ἢ ρα, ὁ παθητικὸς παρακείμενος δὲν λαμβάνει σ, καθὼς, σπειράσω, ἐσπείρακα, ἐσπείραμαι· δράσω, δέδρακα, δέδραμαι (εἰς τὸν Θουκυδ. ὅμως, γ' 54, εὐρίσκειται δεδρασμένων)· οὕτω καὶ ἐώρακα, ἐώραμαι, ὡς νὰ εἶχε μέλλοντα δράσω.

δ. Ἐάν ὁ ἐνεστώς ἔχη πρὸ τῆς Ω καταλήξεως ἀμετάβολον, Λ, ἢ Ρ, φυλάττει αὐτὸ καὶ ὁ παθητικὸς παρακείμενος πρὸ τοῦ ΜΑΙ, ὡς,

στέλλω	ἔσταλκα	ἔσταλ-μαι·
σπείρω	ἔσπαρκα,	ἔσπαρ-μαι·

ε. Ἐάν δὲ τὸ ἀμετάβολον τοῦ ἐνεστώτος ᾗται Ν, καὶ ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος μεταβάλλῃ αὐτὸ εἰς Γ (1), εἰς τὸν παθητικὸν παρακείμενον ἐνίοτε τρέπεται εἰς Μ, ὡς,

αἰσχύνω,	ἤσχυγκα,	ἤσχυμ-μαι·
ξυραίνω,	ἐξήραγκα,	ἐξήραμ-μαι.

ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ, εἰς Σ, ὡς,

φαίνω,	πέφαγκ-κα,	πέφασ-μαι·
μολύνω,	μεμόλυγ-κα,	μεμόλυσ-μαι·
μιαίνω,	μεμίαγ-κα,	μεμίασ-μαι·
πιαίνω,	πεπίαγ-κα,	πεπίασ-μαι.

Οὕτω καὶ ὀφαίνω, ὄφασμαι· λυμαίνομαι, λελύμασμαι· κ.τ.λ. εἰς τὰ ἄλλα ὅμως πρόσωπα τοῦ ἐνικοῦ, καὶ ὅπου δὲν ἐμποδίζει ἢ κακοφωνία, εἰσάγεται πάλιν τὸ ν, καθὼς, πέ-

(1) Σελ. 112.

φανσαι, πέφανται (Ίλ. β', 122) λελάμπρυνται (Αριστοφ. Πλούτ. 635)· λελύμανται (Δημοσθ. Σελ. 570)· έχαλεπάνθη (Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 6, 2).

Β. Ὁ παθητικὸς παρακείμενος φυλάττει τὴν παραλήγουσαν τοῦ ἐνεργητικοῦ. 1)

Ἵπερσυντελικός

Ὁ Ἵπερσυντελικὸς γίνεται ἀπὸ τὸν παρακείμενον κατὰ μεταβολὴν τοῦ ΜΑΙ εἰς ΜΗΝ, καὶ προσθήκην τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως, (2), ἀντὶ τοῦ Παρκαείμενος λαμβάνη διπλασιασμὸν, ὡς, τέτυμμαί, ἐτετύμμηγ' ἄλλως δὲ φυλάττει τὴν ἀρχὴν ἐκείνου, ὡς,

ἠγνόημαι,
ἔξεσμαι,

ἠγνόημην'
ἔξέσμην' κτλ.

(1) Ἐξερροῦνται.

α. δέδωκα, δέδομαι· πέπωκα, πέπομαι

β. Τινὰ ἔχοντα τὴν ΕΥ δίφθογγον εἰς τὴν παραλήγουσαν, τῶν ὁποίων ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἀποβάλλει τὸ Ε, μάλιστα πρὸ τῆς καταλήξεως γμαι, σμαι, ὡς, τέτευχα, τέτυγμαι· πέφυγα πέφυγμαι· πέπνευκα, πέπνυμαι· πέπυσμαι (ἐκ τοῦ πεύθω). πλὴν τοῦ ἔζευγμαι.

γ. Ῥήματα τινὰ τῶν ὁποίων τὸ Ε, μεταβάλλει εἰς Ο ὁ ἐνεργητικὸς παρακείμενος. Τούτων ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἐπαναλαμβάνει τὸ Ε, ὅθεν, κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμμαι. βρέχω, βέβροχα, βέβρηγμαι· ἐδήδοκα (ἐκ τοῦ εἶδω), ἐδήδεσμαι· ἐνήνοχα, ἐνήνεγμαι· εἶλοχα· εἶλεγμαι κ.τ.λ.

δ. Τὰ τρέπω, τρέφω, στρέφω, τῶν ὁποίων ὁ παθητικὸς παρακείμενος μεταβάλλει εἰς Α τὸ Ε· ὅθεν τέτραμμαι, τέθραμμαι, ἔστραμμαι κ.τ.λ.

ε. Καθὼς ῥήματα τινὰ ἔχοντα η εἰς τὸν μέλλοντα, λαμβάνουσιν ε εἰς τὸν ἐνεργητικὸν παρακείμενον (Σελ. 112, σημ.), οὕτω καὶ ἄλλα ἔχοντα ε εἰς τὸν ἐνεργητικὸν μέλλοντα καὶ παρακείμενον, λαμβάνουσιν η εἰς τὸν παθητικὸν παρακείμενον, ὡς, αἰνέσω, ἤνεκα, ἤνημαι· ἄλλα δὲ πάλιν ἀντὶ τοῦ η, α, ὡς, βέβηκα, βέβαμαι· ἔστηκα, ἔσταμαι

(2) Πολλάκις ἀποβάλλεται ἡ αὐξησης, καθὼς εἰς τὸν ἐνεργητικὸν ὕπερσυντελικόν.

Μετ' ὀλίγον Μέλλων. (1).

Ὁ μετ' ὀλίγον Μέλλων γίνεται ἀπὸ τὸ δεύτερον ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ Παρακειμένου κατὰ μεταβολὴν τοῦ ΑΙ εἰς ΟΜΑΙ ὡς, τέτυψ-αι, τετύψ-ομαι· πεποίησ-αι, πεποιήσ-ομαι.

Ἄοριστος ἄ.

Ὁ ἄ. Ἄοριστος γίνεται ἀπὸ τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ παρακειμένου, μεταβάλλων τὴν κατάληξιν ΓΑΙ εἰς ΘΗΝ, καὶ τρέπων τὸ πρὸ τῆς καταλήξεως ταύτης ψιλὸν σύμφωνον εἰς τὸ ἀντίστοιχόν του θασύ· ἢ παραλήγουσα μένει ἡ αὐτὴ (2). Ἀποβάλλεται δὲ τὸ σύμφωνον τοῦ διπλασιασμοῦ, ἂν ὁ Παρακείμενος διπλασιάζεται· ἄλλως δὲ, φυλάττεται ἡ αὐτὴ ἀρχὴ ἐκαίτου, ὡς

τέτυπ-ται,	ἐτύφ-θην·
λέλεκ-ται,	ἐλέχ-θην
πεποίη-ται,	ἐποιή-θην·
ἤλεή-ται,	ἤλεή-θην (3)·
πέραν-ται,	ἐσάν-θην. κ.τ.λ.

(1) Τὰ εἰς ἀμετάβολον λήγοντα ῥήματα, καὶ ὅσα λαμβάνουσι χρονικὴν αὐξήτην, ὅταν ἔχουσι τὸν χρόνον τοῦτον ὡς προσημεριώσαμεν.

(2) Ῥημάτων τινῶν ὁ Ἄοριστος μεταβάλλει εἰς Ε τὸ Η τῆς παραλήγουσας τοῦ παρακειμένου, καὶ τὸ Ι τῆς ΕΙ διφθόγγου ἀποβάλλει ὡς, ἐπ ἤ-νηται, ἐπ ἠνέθην ἤρηται, ἠρέθην· εὐρηται, εὐρέθην· ἔσχηται, ἔσχέθην· εἴρηται, εἴρέθην (καὶ εἴρήθην)· τέθειται, ἐτέθην· ἀφείται, ἀφέθην.

Εἰς ὅσα δὲ ὁ παθητικὸς Παρακείμενος τρέπει εἰς Α τὸ Ε τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐνεστώτος, ὁ ἄοριστος ἀναλαμβάνει αὐτό· ὡς στρέφω, ἔστραμμαί, ἐστρέφθην· τρέπω, τέτραμμαί, ἐτρέφθην· τρέφω, τέθραμμαί, ἐθρέφθην.

(3) Εἰς ῥήματα τινὰ ὁ ἄοριστος προσλαμβάνει Σ μὴ εὐρισκόμενον εἰς τὸν παρακείμενον, ὡς, πέπαυται, ἐπαύσθην· μέμνηται, ἐμνήσθην· ἐῤῥώται, ἐῤῥώσθην· κέχρηται, ἐχρήσθην· ἐῤῥύται, ἐῤῥύσθην· Εἰς ἄλλα πάλιν εὐρισκόμενον, ἀποβάλλει αὐτό, ὡς, ἐσωσται, ἐσώθην. Καὶ ῥήματα τινὰ εἰς νω, τὰ ὅποια ἀποβάλλουσι τὸ ν εἰς τὸν ἐνεργητικὸν παρακείμενον, ἀναλαμβάνουσιν αὐτὸ εἰς τὸν ἄο-

Μέλλων ά.

Ὁ ά. Μέλλων γίνεται ἀπὸ τὸν ά. ἀόριστον κατὰ ἀτοβολήν τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως, καὶ μεταβολήν τῆς καταλήξεως ΗΝ εἰς ΗΣΟΜΑΙ· ὡς, ἐτύφθ-ην, τυφθ-ήσομαι. Ἐὰν δὲ τὸ ῥῆμα ἀρχίζῃ ἀπὸ φωνῆεν, φυλλάττει αὐτὸ ἄτρεπτον, ὡς,

ἀκούω,	ἤκούσθ-ην,	ἀκουσθ-ήσομαι·
ἐλεῶ,	ἤλεθθ-ην	ἐλεθθ-ήσομαι·
οἰκίζω,	ὠκίσθ-ην,	οἰκισθ-ήσομαι·

Ἄόριστος β. (1)

Ὁ παθητικὸς δεύτερος Ἄόριστος γίνεται ἀπὸ τὸν ἐνεργητικὸν κατὰ μεταβολήν τοῦ ΟΝ εἰς ΗΝ. ὡς,

ἔτυπ-ον,	ἐτύπ-ην.
ἔτραπ-ον,	ἔτράπ-ην·
ἤλλαγ-ον,	ἤλλάγην.

ριστον, εἰς τοὺς ἀρχαίους ποιητάς, ὡς, δ ι α κ ρ ι ν θ ἦ τ ε, ἐ κ λ ι ν θ ἠ δ ἔ μ ά χ η· ὁ ἀόριστος τοῦ ἰδ ρ ύ ν ω εἶναι εἰς τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον ἰδρούθη καὶ ἰδρούθη (Ξενοφ. Κυροπ. ή, 4, 10).

(1) Χωριστὰ ἀπὸ τοῦς χρόνους οἵτινες παράγονται οὕτω ἀπὸ τὸν Ἐνεστῶτα, ὡς ὁ Παρατατικὸς, ὁ Μέλλων· καὶ ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον, ὡς ὁ ά. Παρακείμενος, ὁ Ὑπερσύντελικὸς, ὁ ά. Ἄόριστος, καθὼς ἴδομεν εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ τυπ τ ω, εἶναι καὶ ἄλλοι τινὲς σύμφωνοι μεταξύ των, διάφοροι ὅμοις ἐκείνων, ὡς ὁ β. Μέλλων, ὁ β. Παρακείμενος, καὶ β. Ἄόριστος· Τοιοῦτοι διάφοροι χρόνοι εὐρίσκονται καὶ εἰς τὴν παθητικὴν καὶ μέστην φωνήν. Καὶ ἐπειδὴ, ἐνῶ διαφέρουσι τῶν ἄλλων, συμφωνοῦσι μεταξύτων εἰς τὸν σχηματισμὸν, πρέπει νὰ ὑπάρχη εἰς ὅλους κοινὴ τις μορφή, ὡς βάσις, διαφέρουσα ἀπὸ τὴν ῥιζικὴν μορφήν ἐκείνων. Οὕτω, παραδείγματος χάριν, εἰς τοὺς χρόνους, τυπ ῶ, τέ τυ πα, ἔ τυ π ο υ, καὶ εἰς τὴν παθητικὴν φωνήν, ἐ τυ π ὀ μ η ν, ἐ τυ π η ν, τυ π ο ὕ μ α ι, ὡς βάσις θεωρεῖται ἡ κοινὴ μορφή τυπ ω, διαφέρουσα ἀπὸ τὴν ῥιζικὴν μορφήν τῶν ἄλλων χρόνων, ἦγον τοῦ ἔ τυ π τ ο υ, τυ ψ ω, κ.τ.λ.

Τινὲς ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων τούτων χρόνων δύνανται νὰ μορφοῦνται ἀμέτῳ ἀπὸ τὸν κοινὸν ἐνεστῶτα, ὅταν ὑπάρχη τοιοῦτος, καθὼς, παραδείγματος χάριν, ὁ β. Ἄόριστος, ἐ λέ γ η ν ἀπὸ τὸ λέ γ ω. οἱ πλείότεροι ὅμως παράγονται ἀπὸ ἀρχικὴν μορφήν ῥήματος, ἣτις δὲν ὑπάρχει πλέον, καὶ γνωρίζεται ἀπὸ τοῦς χρόνους, οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ παραχθῶσιν ἐξ αὐτῆς· ἀλλ'

Μέλλων β΄

Ὁ β΄ Μέλλων ἀπὸ τὸν παθητικὸν β΄ ἀόριστον. κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον μὲ τὸν ἄ. μέλλοντα ὡς,

ἐτύπ-ην, τυπ-ήσομαι.

ἐτράπ-ην, τραπ-ήσομαι.

εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἐμπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχη καμμία βεβαία μορφή διὰ τὴν παραγωγὴν τῶν χρόνων τούτων· ἄλλοι δὲ πάλιν σωζόμενοι χρόνοι ἔχουσιν εἰς τὴν παραλήγουσάν των φωνήεντα ἢ γράμματα, τὰ ὅποια δυσκόλως ἢμποροῦσιν νὰ ὑπάρξωσιν εἰς τὴν ζητούμενην ἀρχικὴν μορφήν τοῦ ῥήματος.

Μ' ὅλον τοῦτο, εἰν μεταλλάξωμεν τὰς καταλήξεις τοῦ β΄ Ἀόριστου, ἐνεργητικοῦ, παθητικοῦ, καὶ μέσου, ον, ην, ὄμην, εἰς ω, καὶ ἀποβάλλωμεν τὴν αὐξῆσιν, εὐρίσκωμεν μορφὰς ἔντελως συμφώνους μὲ τὴν δευτέραν μορφήν τοῦ Μέλλοντος, τὴν ὅποιαν ἐσημειώσαμεν ἑνωτέρω (Σελ. 107, σημ.) οὕτω, παραδείγματος χάριν, κάμνουτες τὴν μεταβολὴν ταύτην καὶ ἀποβόλην εἰς τοὺς χρόνους ἔ τ υ π ο ν, ἐ τ ὑ π η ν, ἐ τ υ π ὀ μ η ν, εὐρίσκωμεν τὴν μορφήν τ υ π ὦ. Ἐν καὶ ἡ μορφή αὕτη τοῦ μέλλοντος ἀπαντᾷται μόνον εἰς τὰ ῥήματα τὰ λήγοντα εἰς ἀμετάβολον, συγχωρεῖται ὁμοίως καὶ τὸν προϋποθέτωμεν ὀυνάμει τῆς παραγωγῆς καὶ εἰς ἄλλα ῥήματα, καθὼς ὑπάρχουσι τινὲς παθητικοὶ παρακείμενοι εἰς τοὺς ὁποίους θὲν εὐρίσκειται καναῖς ἀνταποκρινόμενος ἐνεργητικὸς παρακείμενος, καὶ τότε ἡμεῖς ὑποθέτομεν ἕξ ἀναλογίαις ἕνα τινά. Μὲ τὸν τρόπον τοῦτον αἱ δύο κλάσεις τῶν χρόνων, ἦγουν, ἕξ ἑνὸς μέρους, ὁ ἄ. ἐνεργητικὸς Ἀόριστος, ὁ ἄ. ἐνεργητικὸς παρακείμενος καὶ ὁ παθητικὸς, καὶ ὁ ἄ. παθητικὸς Ἀόριστος, ἐκ δὲ τοῦ ἄλλου, ὁ β΄. ἐνεργητικὸς Ἀόριστος, ὁ β΄. παθητικὸς Ἀόριστος, ὁ β΄. μέσος Ἀόριστος, καὶ ὁ β΄. ἡ μέσος παρακείμενος, παράγονται ἀπὸ δύο διαφόρους μορφὰς τοῦ μέλλοντος, ἔχουσιν ὁμοίως τακτικὴν ἀναλογίαν ὁ εἰς μὲ τὸν ἄλλον, καὶ μὲ τὸν Ἐναστῶτα τοῦ ῥήματος· καὶ οὕτω οἱ διάφοροι χρόνοι τοῦ ῥήματος ὑπάγονται εἰς ὁμοιοῦθῆ καὶ συστηματικὴν σύνδεσιν. Οὕτω ἐκ τοῦ ὄ λ ω κατὰ τὴν προγενομένην σημείωσιν (Σελ. 107) γίνεται ὁ μέλλων ὄ λ ἔ σ ω, καὶ ὄ λ ἔ ω, ὄ λ ὦ· ἐκ τούτων ἡ πρώτη μορφή οὕθει ὦ λ ε σ α καὶ ὄ λ ὦ λ ε κ α, ἡ δὲ δευτέρα, ὦ λ ὀ μ η ν, ὄ λ ω λ α.

Ἡ δευτέρα λοιπὸν μορφή τοῦ Μέλλοντος, ἡ ὁ δεύτερος Μέλλων, γίνεται, δι' ἀποβόλης τοῦ σ εἰς τὴν καταλήξιν ε σ ω, καὶ συναίρέσεως τοῦ σ ω εἰς ὦ, ἢ δὲ παραλήγουσα, εἰν ἦναι μακρὰ, μεταβάλλεται εἰς βραχεῖαν, μεταβαλλομένου τοῦ η καὶ ω εἰς α, ἀποβαλλομένου τοῦ ε ἀπὸ τὴν διόρθωσιν α ι, καὶ τοῦ ε ἀπὸ τὴν ε ι καὶ ε υ, ἀναλυομένων τῶν διπλῶν συ-

Μέσος Ἄοριστος ἄ.

Γίνεται ἀπὸ τὸν ἐνεργητικὸν πρῶτον ἄοριστον κατὰ προσθήκην τῆς ΜΗΝ συλλαβῆς ὡς,

ἔτυψα, ἔτυψά-μην
ἤλεσα, ἤλεσά-μην.

Μέσος Μέλλων ἄ.

Ἀπὸ τὸν ἄ. ἐνεργητικὸν μέλλοντα κατὰ μεταβολὴν τῆς καταλήξεως Ω εἰς ΟΜΑΙ ὡς, τύψ-ω, τύψομαι. Ἐὰν δὲ ὁ ἐνεργητικὸς μέλλων ᾖ περισπόμενος, ὁποῖος ὁ Ἀττικὸς, ἢ μεταβολὴ τοῦ Ω γίνεται εἰς ΟΥΜΑΙ ὡς, νομ-ιῶ, νομι-οὔμαι.

Μέσος Μέλλων β.

Ἀπὸ τὸν ἐνεργητικὸν δεύτερον μέλλοντα κατὰ μεταβολὴν τῆς καταλήξεως Ω εἰς ΟΥΜΑΙ. (1) ὡς, τυπ-ῶ, τυπ-οὔμαι
κρινῶ, κριν-οὔμαι.

φώνων, καὶ ἀποβαλλομένου τοῦ τελευταίου ἐξ αὐτῶν, καθὼς καὶ ὅταν ᾖναι δύο σύμφωνα οὕτω λήθω, ὁ ἄ. Μέλλων ληθέσω, λήσω (κατὰ τὴν πρώτην μορφήν) ὁ β. Μέλλων ληθέω λαθῶ (κατὰ τὴν δευτέραν), καὶ ἐντεῦθεν ὁ β. Ἄοριστος ἔλαθον, ἐκ δὲ τούτου ἐλαθόμεν. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, τρώγω, ὁ ἄ. Μέλλων τρωγέσω, τρώξω ὁ β. Μέλλων τρωγέω, τραγῶ, καὶ ἐντεῦθεν ὁ β. Ἄοριστος ἔπραγον. Καίω, καιέω, καῶ, καὶ ἐντεῦθεν ὁ β. παθητικὸς Ἄοριστος ἐκάην. Μαίνομαι, μανοῦμαι (κατὰ τὴν δευτέραν μορφήν), ὅθεν ἐμάνην. λείπω, ὁ ἄ. Μέλλων λειπέσω, λείψω ὁ β. Μέλλων λειπέω, λιπῶ καὶ ἐντεῦθεν ὁ β. Ἄοριστος ἔλιπον. ἔκυθω, κευθέσω, κευθέω, κυθῶ, ὅθεν ἔκυθον, (Ὀδυσ. γ', 16) κόπτω ὁ ἄ. κοπτέσω, κόψω ὁ β. κοπτέω κοπῶ ὅθεν ἐκόπην.

Τὰ εἰς ἀμετάβολον λήγοντα ἔχουσι μόνον μίαν μορφήν Μέλλοντος, τὴν δευτέραν ἐκ ταύτης γίνεται ὁ β. Ἄοριστος ὁ ἐνεργητικὸς, ὁ παθητικὸς, καὶ ὁ μέσος, μεταβαλλομένης ἀπλῶς τῆς καταλήξεως ω εἰς ον, ην, ὀμην, καθὼς, παραδείγματος χάριν, κάμνω, καμῶ, ἔκαμον, ἐκάμην, ἐκαμόμην.

(1) Ἐξαιροῦνται οἱ ἀκόλουθοι ἀνώμαλοι, ἐδομαι, φάγομαι, πίομαι. Οὗτοι ὁμοίως δύνανται πιθανώτερον νὰ θεωρηθῶσιν ὡς Ἐνεστῶτες λαμβανόμενοι κατὰ σημασίαν Μέλλοντος, καθὼς καὶ τὸ εἶμι.

Ἐκ τῆν ἐκθεσιν τοῦ σχηματισμοῦ τῶν χρόνων τῆς ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς φωνῆς βλέπομεν, ὅτι αἱ συλλαβικαὶ καὶ χρονικαὶ αὐξήσεις γίνονται εἰς μόνους τοὺς παρωχημένους τῆς ὀριστικῆς, καὶ εἰς μόνον τὸν παρακαίμενον τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων σχηματίζονται δὲ οἱ χρόνοι τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων τῆς παθητικῆς φωνῆς ἀπὸ τῆν ὀριστικῆν κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἐνεργητικῶν, ὡς φαίνεται εἰς τοὺς ἀκολουθοῦντας πίνακας.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
 ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
 ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ